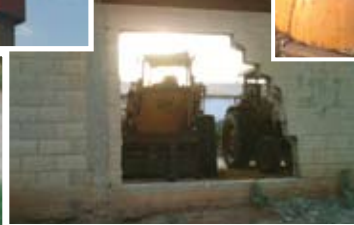
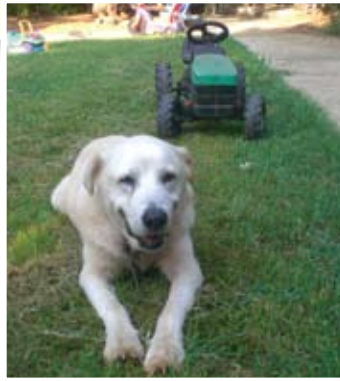

בניר

עלון קיבוץ ניר אליהו

גליון 499

3/8/2012

62

לניר אליהו

1/8/12

5:15-6:17

62 דקות

צעידת בוקר

עם IPHONE

נר זכרון

לזכרם של החברים שאינם עימנו

יעל המר - 18 שנים למותה אהרון ביוקאורל - שנתיים למותו יעקב מזרחי - שנה למותו

סילוק

יצחק לאור

יש לילות פֶּאֶלָה. אָדָם רוֹקֵחַ לוֹ אֶת
מִנַּת הַסֵּם אֶתוֹ יַלְךְ לִישׁוֹן לְבָד, שְׂמֵחַ
שְׂאֵשְׁתוֹ פֶּכֶר יִשְׁנָה, שְׂבָנוּ עוֹד לֹא חָזַר
מִבְּלוּיָיו, שְׂאִין לוֹ אֶלָּא שִׁיר אֶחָד קָצָר
לְכַתֵּב, כְּמוֹ מִכְתָּב קְצָרְצָר, לְפָנַי שִׁיתְעַרְפֵּל
מֵחוֹ נֶרֶק בְּשִׁקֵּט הַמְּקִיף אוֹתוֹ יוֹכֵל לוֹמַר:
אֵין פֶּלוֹם, לֹא כְּלוֹם, אֵין לִי דְבָר לוֹמַר, לְאֶף
אֶחָד, לִילוֹת פֶּאֶלָה מְקִיפִים אוֹתוֹ, יִשְׁכַּב לִישׁוֹן
בְּחִיק לִילוֹת פֶּאֶלָה כְּמוֹ חוֹלוֹת, כְּמוֹ מַחְלוֹת
עֶפֶר, אֵין לִי דְבָר וְלֹא יִהְיֶה, וְאֵין דְבָר שְׂאִין
דְבָר, לִישׁוֹן, לִישׁוֹן וְלֹא לְהִיּוֹת דְבָר, הָאוֹטוֹבוֹסִים
רְצִים בְּדֶרֶךְ הַלְחָה, "שְׁלוֹם עוֹלָם לֹא הִבְנֵתִי אוֹתָךְ
לֹא הִבְנֵתִי אוֹתִי, הַפֶּל בְּסֶדֶר, הַעֲדָךְ מְסֻלָּק"

נר זכרון לצ'יני לב-ארי ז"ל

השבוע ליווינו את אורי (צ'יני) לב ארי בדרכו האחרונה.
מובאים כאן כמה מן הדברים שנאמרו ע"י בני המשפחה.

לא הייתי מסוגלת עכשיו לכתוב על נייר את סיפור חייו,
סיפור חייו.

במעמד זה אני רוצה להודות לחברי ניר-אליהו על כל
התמיכה והעזרה.
לחברי גרעין "בתלם" שמאז ינואר 2005 לא עזבו אותנו לרגע.
חברים, לא הייתי עוברת את השנים האלה בלעדיכם.
תודה מיוחדת לילדיי, נכדיי וניני על המסירות, האהבה
ותשומת הלב.

אורי,

אנחנו בעתיד עוד נתראה. זוכרת, ולא שוכחת.
ותודה, עם כל הקושי, על החיים היפים והמיוחדים שלנו.

להתראות,

פוריה

אבא!

כל כך הרבה פעמים במהלך השנים האחרונות חשבתי לעצמי איך אפרד ממך, איזה מילים אומר, והאם
אשמיע לך את 'ים השיבולים' שכל-כך אהבת?

לפני שבע וחצי שנים, כשאושפזת לשנה וחודש בבית החולים, הרופאים עשו הכל ולא הרימו ידיים, הילדים
והנכדים עטפו אותך בחום ואהבה, ואישה אחת, הגדולה מכולם, העניקה לך שבע וחצי שנים נוספות של
חיים, של איכות חיים, של מסירות אין קץ עם המון המון אהבה.

קיבלנו עוד כמה שנים איתך, שכל יום היה מתנה.

הספקת לחתן עוד ילדים, נולדו לך עוד נכדים, ואפילו לנין זכית.

כל כך קשה לי לומר היית, ובכל זאת היית לנו אבא שהמשמעת והסדר היו מאוד חשובים לו. "נמרים שלי"
היית קורא לנו ואנו בצייטונות אין קץ היינו קשובים לדבריך. לא היית אדם קל כלפי חוץ, אך בתוכך, ברגישות
שהיתה טמונה בליבך, דרך אמא ידעת עלינו הכל.

כאבת כל משבר שעברנו, תמכת בנו ברגעים הקשים שחוונו, והתרגשת ברגעי שמחתנו. אדם חכם שכמוך,
שרבות מן ההתייעצויות הכלכליות לאדם כזה או אחר עברו דרכך. אבא שהקנה לנו ערכים, מוסר עבודה
גבוה, יושר ופרפקציוניזם. ראש השבט שהתעניין מה קורה בחיי הילדים ובחיי הנכדים. האמנת שצריך
להתקדם, אם זה בצבא שהיה כל כך חשוב לך, ואם בלימודים הגבוהים שלאחר מכן.

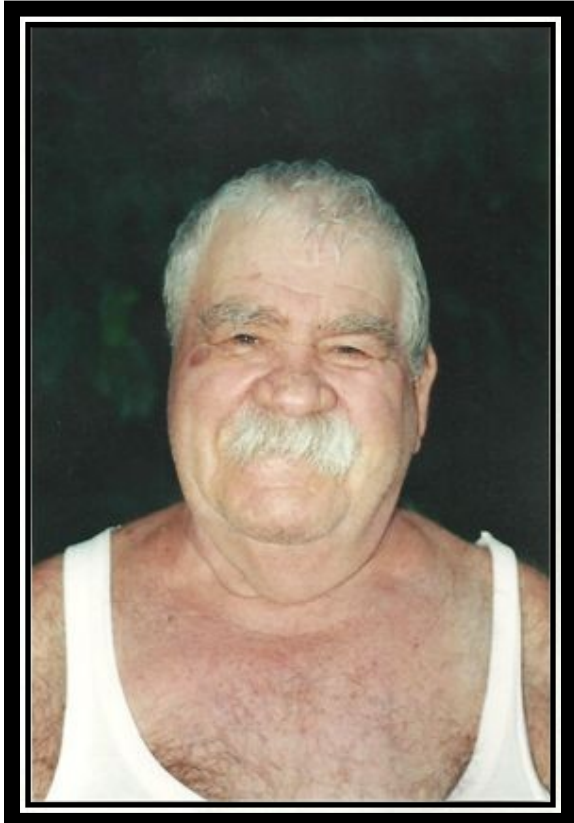
היית מופנם מצד אחד, ועם לב רחב וענק במיוחד לילדיך. דאגת לנו, היית לנו משענת, תמיד ידענו שיש על מי
לסמוך. וכולנו החזרנו לך בהמון הערכה ואהבה.

זכית אבא, זכית במשפחה מקסימה ואוהבת, זכית באישה שהייתה לך עזר כנגד, שלא עזבה אותך לרגע. ומעל
קברך אני רוצה לומר לך אמא תודה ענקית מכולנו, על מי שאת ועל מה שאת.

ולאחי היקרים, נשתדל להיות חזקים, לחבק אחד את השני ולזכור את אבא תמיד עם חיוך ואהבה.

בשם כולנו, משפחת לב-ארי והשבט המורחב,

ענת

ציינקו שלי

קשה לי מאוד לעמוד כאן מול הקהל הגדול והמכובד הזה, ולהיפרד ממך. קשה לי מאוד לדבר עליך בזמן עבר. ועוד יותר קשה לי העובדה שלא אראה אותך יותר.

אני זוכר אותך כאב מסור ודואג, אוהב ואכפתי. תמיד התעניינת, תמיד היה לך חשוב לדעת וכמה שיותר. תמיד תמכת ועמדת לצדי כשהייתי זקוק לך.

אתמול, כשאתן הודיע לי לעזוב הכל ולהגיע במיידית לבית-חולים, אמרתי לעצמי שגם הפעם ציינקו יחזיק מעמד. כמו בעבר, שגם הפעם נגיע כולם, תפתח את עיניך הגדולות הכחולות והמדהימות ותיתן לי חצי קריצה. ותגיד לי: גיא, אל תדאג, אני עוד אקבור את כולם.

אני זוכר לפני למעלה מ-7 שנים, שמאוד חלית, והיית חסר הכרה כמה חודשים טובים. היינו פוקדים את מיטתך, ולא עוזבים אותך. יום אחד הגעתי לקיבוץ, וישבתי לשתות קפה עם דרור, כמה ימים אחרי שאיבדנו את בנימין ז"ל. דרור סיפר לי שהדבר שהיה לו הכי קשה זה לדבר עם אביו ולא לשמוע את קולו, ושהוא לא מגיב אליו. כמה דקות לאחר מכן נסענו אמא ואני לבית החולים. אמא נשארה רגע בחוץ לדבר עם הרופאים, ואני נכנסתי לחדר ולא האמנתי למראה עיניי. לאחר כמה חודשים שהיית מחוסר הכרה, פתחת אלי זוג עיניים מדהימות, חייכת אלי וביקשת רק דבר אחד. כן, רק דבר אחד, שאתן לך חיבוק ונשיקה. אבא, את החיבוק והנשיקה לא אשכח לעולם.

אני זוכר שהמשכתי וספרתי לך דברים מאוד משמעותיים כמו על ההריון של איילה עם יהונתן ועוד כמה דברים, ואמרת לי: כן, גיא, אני יודע הכל. אז הבנתי שבעצם כל התקופה כשחשבתי שאני נפרד ממך, ושאתה לא שומע – שמעת וידעת הכל.

במשך למעלה משבע השנים האחרונות היית איש מאוד חולה, אך התעקשת להמשיך לחיות עם כל המגבלות. כאן המקום והזמן להגיד תודה ולתת חיבוק חזק ואוהב למלאך שלצידך – אמא. תודה. אמא דאגה שתמיד תראה במיטבך, דאגה לך 24 שעות ביממה, ודאגה שתגיע לכל האירועים.

אמא, תמשיכי להיות חזקה בשבילך, ובעיקר בשבילנו.

ציינקו שלי,

אני כבר מאוד מתגעגע.

תנוח על משכבך בשלום, יהי זכרך ברוך.

אוהב מאוד, גיא.

צילום משפחתי מתוך חג המשק ה-60 של הקיבוץ יולי 2010

דבר העורכת

גליון זה של סוף יולי מוקדש לחג הקיבוץ, ולוותיקים שהיו שותפים להקמתו בשנותיו הראשונות. בעזרתה של יונה אנחנו מביאים את סיפוריהם של שניים מתוך אלה שזכו להיות ביום העלייה על הקרקע 27 ביולי 1950 : יוסף קושמרו ז"ל, וצבי מאור יבדל"א. הזרקור מופנה דווקא לילדותם ונעוריהם, לנסיבות חיים לא קלות שעיצבו את נפשם, ואת ערכה של הציונות בחייהם. בניית הקיבוץ כחלק מן ההשתלבות באתוס הציוני, כתשובה לאנטישמיות, לקיחת אחריות על גורל העם ללא שום מירכאות.

יוסף, צבי והוותיקים האחרים הם דווקא המיעוט. רוב הצעירים שהיו בקיבוץ בשנותיו הראשונות בחרו בדרך אחרת, וסיבותיהם עמם. מן המקום שבו אנו נמצאים היום, מוקפים בחלקות מעובדות, מטעים מלבבלים, מדשאות ועצים מצלים, קשה אולי לדמיין את הקושי לקיים פה ישוב. קשה לדמיין את עוצמות הנפש הנדרשות כדי להאמין שיש עתיד למקום, להביא ילדים לעולם, לעבור קיץ ללא מזגן וחורף ששורק בחרכי הצריף.

אבל עובדה: אנחנו חוגגים 62. לחלק מוותיקינו יש בנים בקיבוץ, נכדים ואפילו נינים. ישוב רב-דורי שמתלבט עדיין בשאלות רבות, שחוה תהליכים ושינויים, חי וקיים.

בחודש האחרון נכנסתי לכמה בתים של חברים וותיקים, ורציתי לשאול אותם דווקא על היום, ולא על העבר, רציתי לדעת איך נראה ההווה, מה עושים, מה חושבים, מה מרגישים האנשים שהקיבוץ מהווה חלק בלתי נפרד מחייהם כבר למעלה מ-55 שנים. מטבע הדברים, אנשים בגילאים האלה כבר חווים מצוקות, מה שאנחנו קוראים "נסיבות החיים". חלקם מתמודדים עם בעיות בריאות, חלקם עם אובדן בן משפחה קרוב, ועוד קשיים שאינם מוכרים עדיין לאנשים צעירים.

התקבלתי ברצון ובחום בכל בית שעל דלתו הקשתי, כולם הזמינו אותי לשבת, והקדישו לי זמן. והיה לי נעים. הבתים יפים, מטופחים, צנועים. הגינות מוריקות, והאנשים חושבים, חיים, פועלים ומוכנים לשוחח. מומלץ לכל חבר קיבוץ לעשות זאת לפעמים, פשוט להיכנס ולשוחח. לצערי לא הספקתי לעבור אצל רבים, מבטיחה להמשיך.

הפתרון לחידת העלון – בניין הנהלת חשבונות כמובן – מוגש גם הפעם בחריצות ובטעם על ידי עתליה, ואתם מוזמנים לשמוע את וותיקי הענף, ואת העובדים שזה מקרוב הגיעו. תודה לכל המברכים. את ברכות הילדים אספה והביאה לדפוס דקלה רגב.

באותו סופ"ש שבו חל חג הקיבוץ חל גם תשעה באב, יום של אבל על חורבן, יום שבמרכזו "שנאת חינוס". זה לא המקום לפתוח נושא חשוב כל-כך, אבל תקוותי היא שנוכל להרבות בקיבוץ אהבת חינוס, ובכך נקיים ערך מרכזי של "ואהבת לרעך כמוך".

והמדורים הקבועים – כמובן לא נפקד מקומם, תודה לכל הכותבים.

מערכת בניר מבקשת להשתתף בצערה העמוק של משפחת לב-ארי, עם מותו של חברנו אורי (ציני) לב-ארי.

קריאה נעימה,

נטע

**** עיצוב השער והתמונות ע"י תמר צדפי**

מכתבים למערכת ניתן לשלוח לאי-מייל BANIR@NIREL.ORG.IL
או להכניס לתא דואר מספר 40.

מחכים לשמוע מכם...

עורכת ראשית: נטע בארי
ארכיון: עמיקם רגב
מערכת: ליזה בוחסירה, עתליה אייל, הדסה ראובני,
דור הורביץ, שלי בורץ

להערות, רעיונות, דעות וסתם לראות את העלון בצבעוני - כנסו לאתר הקיבוץ
(ובדרך תמצאו גם כתבות, סקרים, תמונות, הודעות ועוד ועוד)

www.nirel.org.il

חזללל טובבו!

וגם הילדים רוצים לברך את הקיבוץ לכבוד חגו!

גן שרקרק

גיל ביוקאורל : שבקיבוץ יהיה נעים ושיהיה יפה.

הלן ביוקאורל : יום הולדת שמח לקיבוץ. שהברכה תהיה נקייה.

עפרי צדפי : שיהיה לקיבוץ כיף ביום ההולדת.

אוהד כדורי ויובל רז : מזל טוב יום הולדת שמח חיבוקים והרבה הרבה נשיקות.

אנחנו הכי אוהבים בקיבוץ ללכת לברכה בקיץ.

שחר צדפי : שיהיה טוב בקיבוץ. שיהיה בו. אני הכי אוהב בקיבוץ את הבית של סבא וסבתא.

יעל רגב : שיהיה טוב ואהבה ושיהיה כיף. ושתמיד העולם ישאר כמו שהוא, שיהיו בו המון פרחים.

שני רגב : שיהיה יפה ומסודר. שיהיה לי כיף לגדול בו. שהברכה תמיד תהיה נקייה.

נטע רגב : שיהיה נקי ומסודר. אני אוהבת את הקיבוץ ושתמיד יאהבו אותו כולם.

גל שניצר : שהנקלטים החדשים יבנו כבר את הבית שלהם, ונעבור לגור בקיבוץ.

עפרי מדר : אני מאחל לקיבוץ שימשיך לגדול ושיהיה טוב לגור פה.

עמית כרמלי : שתמיד יהיה כיף בקיבוץ, שיהיה יום הולדת שמח.

גן עפרוני

עפרי ביוקאורל : שיהיה הכי כיף ביום הולדת לקיבוץ.

אלה בוחסירה : מזל טוב לקיבוץ.

אביתר ברזילי : שבקיבוץ תהיה צמיחה ושיהיה לי כיף.

עילי נחום : אני מאחל לקיבוץ שיהיה בו חוג קראטה וחוג קונג פו פנדה.

גן שחרור

עומר שניצר : שיבוא שופל, או ירוק או צהוב, ויבנה לנו את הבית בקיבוץ.

סתיו שר : שהקיבוץ יקבל מתנה שיהיה יום הולדת שמח שיהיה לו כיף ביום הולדת.

עפרי לב ארי : שיהיה לו מזל טוב.

אילון קורדובה : שיאכל הרבה ממתקים. שיהיו הרבה כסאות בשביל שלכולם

יהיה מקום לשבת. שיקבל הרבה מתנות.

אביב תשבי : שיהיה לו המון המון מתנות גדולות ליום הולדת.

שיהיו לו המון עוגות שוקולד עם סוכריות. שיהיה לו יום הולדת שמח ובא לי

להגיד לו מזל טוב.

ליאור כרמלי : שתהיה לו יום הולדת יפה. שיהיו הרבה מתנות. שיהיו לו הרבה

ממתקים. שתהיה לו כבאית עם איש.

משולחנו של המזכיר

לכבוד חג המשק הס"ב של קיבוצנו הצנוע

נאחל המשך מגמת הצמיחה והעשייה, תוך שיתוף פעולה, ויוזמה ברוכה של החברים ובני המשק. שנמשיך לגלות סבלנות וסובלנות, הן זה לזה, והן לטיפול בבעיות השעה. שנדע לפרגן ופחות להתלונן, להסתכל על החצי המלא של הכוס, תוך כדי (ולא במקום) חיפוש מתמיד אחר השיפור, הייעול והשאיפה לטוב יותר.

כולי תקווה שהשנה הזו נצליח, בכוחות משותפים, בפיצוח אגוזי הבירוקרטיה, בדרכנו למימוש פרויקטים מהותיים לעתיד הקיבוץ, ולא נתיאש בקצה העליה – קרוב כל כך להגשמת היעדים.

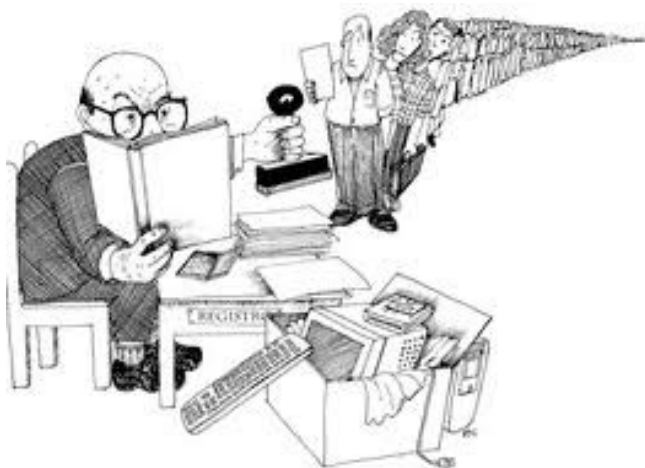
שנמשיך למצוא את האיזון החמקמק בין פרטי לציבורי, בין משק וקהילה ובין צעירים לוותיקים, נחזק את הערבות ההדדית, החינוך והתרבות הקיבוצית, נשכיל לקלוט בחכמה וברגישות, תוך המשך כיבוד חברינו הוותיקים ופועלים. ואף שימור מושכל של נכסים וערכים מן העבר - ללא מנוחה על זרי הדפנה, ותוך חיפוש מתמיד אחר האתגר הבא...

עוד עבודה רבה לפנינו, אך הדרך סלולה והולכים אנו בה יחדיו, כשהחזון ברור האופק לפנינו והשמיים הם הגבול!

פסל זהב בכיכר

בחודשים האחרונים יצא לי לבקר לא פעם במחלקה החקלאית במחוז מרכז של מנהל מקרקעי ישראל. רבות נכתב ונאמר על גוף בירוקרטי זה – אך אין כמו התרשמות ממקור ראשון על מנת להבין עד כמה.

משרדי המנהל במחוז מרכז יושבים בבניין אפריקה-ישראל בת"א, על מחלף השלום-דרך בגין בקרית הממשלה. מחנים בחניון מגדלי עזריאלי שממול, וחוצים את הצומת הגדולה, עולים במעליות, עוברים בידוק בטחוני, בד"כ עם תור משמעותי והופ (לא כ"כ מהר – אבל הכל יחסי לעומת המשך...) – אנחנו באחת מארבע הקומות של ממ"י (תלוי מה צריכים). במסדרונות הנפתולים עשרות, אם לא מאות אזרחים טרוטים, מיובשים בתור עם מבטי יאוש בעיניים. על אף שהמבנה חדיש ומודרני ביותר, המיזוג פועל כהלכה, ובכל מקום מקדמים את פניך שלטים על ה"רפורמה במנהל" – התחושה היא של "בירוקרטיה ענייה" במדינת עולם שלישי: מתוך עשר עמדות השירות במחלקה החקלאית, מאויישות (גם) היום רק שתיים.

שלטים מסבירים לציבור כי עקב הרפורמה – יצאו חלק מהפקידות לפרישה מוקדמת, מה שלא כל כך עוזר לסבלנות של האנשים, רבים מהם באים פעם אחר פעם על מנת להידחות לשבוע הבא, לעיתים בבקשות פשוטות שמצריכות חתימה פעוטה של פקידה. מדי פעם יוצאת אחת משתי הפקידות ומכריזה שהיום מטפלים רק בחוזי חכירה – ומי שבא למשהו אחר יכול לחזור הביתה... ייאוש, עצבים וציניות (יש כבר בדיחות ממ"י) אופפים את המסדרונות בקרב הממתנינים בתור הארוך (צריך כמובן לקחת מספר).

בכל שאלה קטנה, בירור או סוגיה שמצריכה מעט מחשבה – נענים בתשובה בסגנון – "אין בסמכותי", "אני צריכה לברר עם ההנהלה", "מחכים להחלטה של מועצת מקרקעי ישראל", "בבירור"... – וכך חוזר חלילה.

הפעם יש החלטה חדשה של מנהלת המחוז שלא חותמים לקיבוצים על בנייה חדשה בגלל שהם חושדים שעושים שיוך פנימי, מתחת לאפס. בבירור עם עוה"ד מסתבר שהנהלת המנהל לא החליטה דבר כזה, מדובר ביוזמה פרטית של מנהלת המחלקה, אבל היא בחופש ואי אפשר לברר, והסגן חולה ואין עם מי לדבר.

אי אפשר שלא להשוות לתורים ומוקדי בירוקרטיה אחרים, אבל בניגוד לקופ"ח או משרד הפנים, או בבנק – כאן גם לא מקבלים אופק או לויז' להמשך. אין שקיפות תהליכים. לא ברור מתי ואם בכלל תהיינה תשובות. והאזרחים (מסתבר שלא רק קיבוצניקים) סובלים מדחיות חוזרות ונשנות של חודשים, בהליכי בנייה הכי בסיסיים.

כאן נכנס לפעולה גיבורנו – צפי, פעם בעל תפקיד רשמי בניר אליהו (וביתר קיבוצי הסביבה) והיום כסגן ראש המועצה – לקח על עצמו לקדם את ענייני ההיתרים במועצה. איש יקר הוא צפי שלנו, וכאשר יושלמו הכיכרות בקיבוץ המשודרג שלנו – אי שם לקראת סוף העשור – מגיע לו פסל מזהב באחת הכיכרות החדשות. בשיא הרצינות. אבל החודש צפי בחו"ל, ואין מנוס מלעמוד בתור כמו כולם... וכאן למרות הישגיה הרבים – התובנה הכואבת היא – מדינתנו מתגלה במערומיה. בניצחון המנגנון על האזרח, בפקידות שמשתקת את המדינה, ומייצרת תרבות מאכערים, איפה ואיפה, אטימות וחוסר שקיפות, סיאוב והותרת האזרח הקטן בקטנותו מול מפלצת הבירוקרטיה. וובר מתהפך בקברו. למרבה הצער ממ"י אינו הגוף היחיד במדינה שמתנהל כך - אלא סימפטום לתופעה, ותעיד הסחבת בעניין הכביש העוקף, הנמצא בהליכי הפקדה – חמש וחצי (!!!) שנים לאחר שהוגש לוועדה המחוזית, לתוואי של קילומטר בשדה של קיבוץ...

טוב לא התכוונתי לייאש, מה שכולנו צריכים להפנים זה שנדרשת סבלנות ואורח רוח בקידום תהליכי התכנון והבנייה, מדובר בריצה למרחקים ארוכים, עצבי ברזל ונחישות – בעיקר בעידן בו אנו מצויים תחת זכוכית מגדלת של רשויות המדינה, ובכל הנוגע לאכיפה של חוקי התכנון והבנייה. לפחות בהשוואה – אפשר לומר בביטחון מלא שהפקידות שלנו בקיבוץ – נמרצת, מסורה, מגדילת ראש ושירותית – ומי שטוען אחרת – מוזמן איתי ליום במחלקה החקלאית של ממ"י.

נימרוז

תודה

תודה לכל מי שעזר לקרר....

לפני שנה פניתי לנימרוז בבקשה להוסיף מזגן לספריה, והנה - יש אישור, שקד מתקשר ביום ראשון וקובעים היכן ייתלה המזגן. הווארד מצא זמן ופינה את המקום המיועד, והמזגן הורכב ביום שלישי.

אז תודה לכם העושים במלאכה שהצלחתם להוסיף את המזגן לספריה, כדי שאפשר יהיה לשבת בה וללמוד, וגם להחליף ספרים.

אני מקווה שבספטמבר נחדש את הפרויקט של "שעת סיפור" לילדי "שחרור", "עפרוני" ו"שרקרק".

כולם מוזמנים לבוא ולהחליף ספרים, ביום ראשון בין 18:00 - 19:00.

יונה פלג

ל על כוסות קפה

שיחות עם הותיקים - קיץ 2012

חנה מאור

חנה, איך עוברים עליך הימים? מה את עושה?

מה אני עושה? מתנדבת במחלקת ילדים בבי"ח מאיר יומיים בשבוע - א' וב' ומאוד נהנית. (וגם נהנים ממני).
מה אני עושה? אני מתעמלת פעם בשבוע בבית-אליהו עם וונדי, בימי שלישי בשעה 7:00 בבוקר, המון שנים,
נהדר, עם אותן הבנות.

מה עוד? יש לי בית – בית זה המון עבודה, צריך לנקות, אני לא לוקחת עוזרת, אני מבשלת אוכל - פחות שומן,
פחות מלח. אנחנו אוכלים בבית. נהנית מהשינוי שעברנו, מאוד נהנית. אני מבסוטה.

מה עוד? מחכה בכיליון עיניים שיבקרו הילדים והנכדים. יש גם נכדים מעבר לים, מיכל מדברת איתנו הרבה.
וגם משגיחה על צבי, שעובד הרבה. כרגע נמצא בהנה"ח (לפנות ערב) כי יש ימים שהוא מכין צ'קים להפקדה.

אני רואה שהכל בבית טיפ-טופ.

מה פתאום, כשמסתכלים למטה רואים שלא.

הבית שלך מאוד יפה ומטופח...

פעם הייתי אוספת, אוסף פה, אוסף פה (מצביעה על השידות והמדפים). עכשיו אני אומרת לילדים: תתחילו
לקחת, למרות שכתבנו צוואה... לא כתבנו מלבד הבית כלום. התכולה בבית שישברו את הראש. אין לי
יהלומים. פעם נמות, לא?

את לא ממהרת אני מקווה...

אני לא מדברת על מה שיש בבריאות, אבל זה לא
כמו לפני שנה. הכל בסדר גמור, אין לי טענות.

אני עכשיו כל כך מרוצה מהשינוי. אני מרגישה
עצמאות, רציתי שלדור שלכם יהיה יותר ביטחון.
אתם דואגים לנו ואתם חשופים. אני מקבלת את
זה. כל-כך רוצה שיהיה טוב לאלה שנשארו. אנחנו
תמיד הסתפקנו במה שהקיבוץ נתן, אף פעם לא
היינו בחובות. עכשיו יש יותר מידי...

שמחה כספי

שמחה'לה, ספרי איך עוברים עליך הימים
עכשיו אנחנו בפנסיה, אני אהבתי לעבוד, גם עכשיו אני רוצה לעבוד. אבל אין מי שיעבוד אתי במתפרה. רוב הזמן אני בבית, המטפל שנמצא אתנו - אני לא סומכת עליו.

אני כל היום מטפלת בבעל שלי. 5 שנים לא הייתי בתל-אביב, לא יכולה לנסוע, 9 שנים לא יצאתי לחו"ל. פעם הוא היה הולך למועדון אז היה לי יותר טוב, יכולתי לצאת לכפר-סבא.

החלום שלי שיהיה בריא, שלא אשאר לבד, לזה אני מתפללת, לפעמים אין לי עם מי לדבר, אין לי ילדים פה, אין לי נכדים פה. הבן שלי בא לבקר ואז אנחנו מדברים, הייתי רוצה שיהיה בקיבוץ, כל הזמן לידי, אבל טוב לו בעיר. רק שבעלי יהיה בריא. יש לי מחשב, שאני קצת עובדת עליו. חיים לא קלים.

הבית של זאב ושמחה יפה ומטופח, הגינה והעציצים במרפסת מטופלים היטב ומשיבים אהבה לבעליהם. כבר לא מעט שנים של התמודדות נותנות אותותיהם בשמחה, והיא כאילו נותנת דרור ללשונה, ומרשה לעצמה לספר על הקשיים. מייד כשאני יוצאת, היא

נזכרת שלא אמרה את הדברים הטובים, ושולחת לי מכתב:

לנטע שלום.

קודם כל אני רוצה להתנצל על שלא קיבלתי אותך כמו שצריך בביתי, כי היה מצב קשה באותו זמן עם זאב ולא יכולתי להתרכז. חשוב לי מאד לומר את מה שאני מרגישה בקיבוץ. אבל בלתי אפשרי לדבר בבית בשקט ובנחת – לכן, אני כותבת לך כמה דברים שרציתי לומר, אני מקווה שתקבלי זאת בהבנה.

אני מודה על כל מה שהקיבוץ עשה ועושה למען זאב ולמעני – טוב לנו מאד בקיבוץ – אני מאושרת מהרבה דברים שיש בקיבוץ שלנו: חברים נחמדים ואני משתגעת על הילדים שלנו, כמה שהם יפים וחמודים, אומרים לנו שלום, מה שלומכם? כאילו היו ילדים שלנו.

בענייני בריאות אנו מאד מרוצים מהמרפאה: מתרצה ומלנצ'ו, מכולם.

בעיקר אני מאושרת מהבן שלנו **ירון** – יש לי בן אחד, אבל הוא שווה הרבה – הוא דואג לנו מכל הבחינות.

אני מאוד עסוקה - בית, בישול, אני משחקת במחשב, כן, כן!! שעה ביום בין 20.00 – 19.00 אני מטיילת עם זאב בקלנועית מסביב לקיבוץ – אני מאד דואגת לזאב ואוהבת אותו "חיים שלי"! אנחנו ביחד 52 שנים ואני אוהבת אותו כמו ביום הראשון, וגם הוא ככה.

כל זמן שאני חיה אטפל בזאב!

אני מודה לקיבוץ על כל מה שיש ומקווה להזדקן בכבוד עם בעלי – בבית שלנו!

תודה מיוחדת לחברים שעזרו לנו בבניית החדר לעובד הזר שלנו "מנגו" מסרי לנקה.

תודה לכולם ותהיו בריאים, שמחה'לה.

על כוסות קפה עם הוותיקים

פוריה לב-ארי

אני דופקת בדלת. צייני שומע וקורא לפוריה בשפה המיוחדת שסיגלו לעצמם. פוריה פותחת לי את הדלת ומזמינה אותי להתיישב, ואנחנו משוחחים ביחד, פוריה צייני ואני. פוריה משמשת גם מעין מתורגמנית, כיוון שאני לא מיומנת בהבנה של צייני.

ספרו, מה שלומכם, מה אתם עושים, מה סדר היום שלכם?

אנחנו זה לא קנה מידה, אנחנו לא דומים לוותיקים האחרים. אני בבית כל הזמן. קמה בין חמש וחצי לשש, מטפלת באורי (לא אפרט) עד 8:00. בשעה זו המטפל בא, ואז אני מתפנה לבשל, לאפות, קניות במרכולית, הולכת למרפאה או נוסעת בענייני בריאות.

אם יש לי חצי שעה אני שמה מוסיקה שאני אוהבת וחוזרת לקריאה שלי.

המטפל הולך ב- 12:00 וב- 13:00 אורי הולך לישון. אני נחה, אחה"צ מתחיל מחזור חדש.

בחודש האחרון דווקא קראתי הרבה, לקונצרטס בזמן האחרון לא הלכתי – הדסה לא לוקחת אותי... (בחיוך) אני רואה ערוץ מצו בטלוויזיה, שם יש מוזיקה שאני אוהבת.

החלום שלי – שלא יהיה יותר גרוע. מקווה שאני אהיה בריאה, כי אני מחזיקה את הבית.

בשבת אני משחקת קלפים עם צייני, אני ספצית!!! כל הזמן עסוקה, לא משתעממת. רוצה להירשם בשנה הבאה למועדון בשדה-ורבורג, ורוצה להשתתף בחוג אידיש, שפה שאני מאוד אוהבת. עכשיו יש לי נכדה בקיבוץ (עפרי של ליאורה וארנון), ואני משתדלת לבלות אתה, אבל היא הולכת לישון מוקדם. זה המצב, לא לקטר.

אורי לב-ארי צייני

צייני מעסיק את עצמו בכל מיני דברים. רואה חדשות בטלוויזיה, סרטים ויש מבחר של ערוצי ספורט. משחק פריסל במחשב, יש לנו מחשב חדש, קורא חדשות באינטרנט. משחק שש-בש עם המטפל, לא אוהב להפסיד. משקה את הדשא.

תוספת מאוחרת: לשמחתי ולמזלי הצלחתי לתפוס את צייני כעשרה ימים לפני שנפטר. אני יודעת שהקשיים בדיבור הפריעו לו מאוד, כי המוח שלו היה בהיר כתמיד, וכל דבר עניין אותו. הטכניקה של הכתיבה לא התאימה לו, והוא עשה מאמץ אדיר להתבטא, והיה מתוסכל כשלא הבנתי. החלטתי בכל-זאת להביא את הדברים כפי שהם, בידיעה ברורה שהחיים של פוריה עומדים להשתנות בצורה ניכרת, ושסדר היום כפי שמופיע כאן כבר איננו רלבנטי.

אני מבקשת להשתתף בצערה העמוק של המשפחה.

תמי גביש

עכשיו אני נוסעת לסקנדינביה, אני קצת בלחץ לפני הנסיעה, אז כואבת לי היד. כל פעם שאני לקראת משהו ואני במתח, אז יש לי כאב באחד מן האיברים. כלפי חוץ נראית בשליטה, אבל בפנים – סערה. אז זה בא בגוף.

מה את עושה?

שום דבר. אני מבלה את היום אבל אני לא עושה שום דבר שאני חייבת. אני משתתפת בחוגים, ספרות, אמנות, התעמלות, שוחה בבריכה בבית-ברל, מנויה באופרה, צופה בהצגות, קונצרטים, ולקרוא ולקרוא ולקרוא. גם קצת במחשב – משחקים. שום דבר אני לא עושה. אני מנסה שיהיה לי סדר יום, שיהיה לי בשביל מה לקום. אני אוהבת להיות לבד, וגם להיות בחברה. אבל אני אוהבת שעות קבועות, מתי לנוח, מתי לקרוא, אני מתוכננת עד הסוף. מה שחסר לי זה ריקוד, ניסיתי, אבל זה לא זה. ריקוד זה לצעירים. טלוויזיה אני רואה בבוקר חדשות ובערב – חדשות. והשאר – לא מעניין. אין מה לראות.

מה שאני מצטערת זה שיש לי את כל הכלים לציור וויטראז', ואני לא יכולה לאסוף את עצמי ולעבוד בבית. חסר לי רוגע בשביל זה. פעם נהייתי מזה מאוד, כשקלמן היה עבדתי כל הזמן. מספיק שהיתה הנוכחות שלו. אם יש עוד מישהו, אז יש לי רוגע. צריך פיד-בק, זה מאוד חסר, בכל דבר, אבל לומדים לחיות עם זה, מה לעשות. עברו שנתיים וקצת – החיים מתארגנים מחדש – הכל צריך להתארגן מחדש. כל מה שקלמן היה עושה אני צריכה לעשות בעצמי. למשל: אני נוסעת לחו"ל – צריכה לדאוג לכסף, טסט לאוטו, תיקונים לאוטו, כל הדברים שהוא עשה. לבד זה לבד, זה הכל. היינו 55 שנים ביחד, זה לא סתם, היינו חושבים אותו הדבר ביחד. זה קשה להיות לבד. למרות שאני שומעת אותו, יש לו נוכחות במחשבות שלי. כשאני באה הביתה לא ריק לי הבית, אסף וקלמן פה.

היתרון הוא שאני אחראית לעצמי. למה אני מקטרת.

זכותך לקטר

אבל נחמד לי, יש לי גינה, הנכדים הקטנים שבאים אלי, מתה עליהם. לפעמים יאיר בא עם הקטנטנות, ויש לי גם נינה (אלה של אילאיל וטל), בקיבוץ.

אברמל'ה לוינסון

איך אתם מעבירים את הימים החמים האלה?

את הימים החמים אנחנו מעבירים כמו את הימים הקרים. עובדים עדיין בהנה"ח. מתחילים בשבע - שבע וחצי, עד שתיים, כדי שנספיק קצת לנוח, לקרוא ספר, ואחה"צ בילוים - כל אחד בדרכו. שלוש פעמים בשבוע אני צועד מסביב לקיבוץ, לפעמים חוג או הרצאה מעניינת, או משהו מעניין בטלוויזיה.

תחביב?

כמעט ולא, מטפלים הרבה בגינה, כל עוד יכולים. בעיקר משפחה, קשר טוב עם כל בני המשפחה, מידי פעם אירועים מעניינים ושמחים, ואנחנו מצפים שנמשיך הלאה.

הטלפון מצלצל. אברמלה מכריז: זה הבילוי החשוב ביותר! אמנון של בועז ואנקה סיים רגילה וחוזר לצבא, מתקשר לומר שלום לסבתא.

אני יודעת שאתה עוזר להרבה חברים, בעיקר בצניעות, בסתר.

לא בצורה מסודרת ומאורגנת, באקראי, אם יש משהו שאני מרגיש שאני יכול לעזור אז בשמחה. אם יש צורך ופונים אלי, אז אני עוזר. לא כולם זקוקים לעזרה, אבל כשיש משהו שאני יכול, בתחום שאני מבין, אז למה לא.

משהו שאני שמחה שעוד קיים, כי תמיד סומכים על וועדה שתטפל... אני אומרת בהערכה רבה. יש אנשים שצמאים לקשר, לפעמים אין להם עם מי לדבר. יש חברים בודדים. וועדה לא יכולה לדאוג לזה. זה קיים בכל מקום ובכל חברה אנושית.

על כוסות קפה עם הוותיקים

בקשר לעבודה – לא כל כך תלוי ברצון שלי. כרגע אנחנו בשגרה של עבודה, אבל אולי נצטרך להיפרד מהעבודה. כל זמן שאני מרגיש שאני מועיל למערכת, אני מוכן להמשיך. אני בהחלט מודע שיכול לבוא יום... אני דואג שכל הדברים יהיו מסודרים ומאורגנים, כך שכל אחד יוכל להיכנס בקלות למערכת ולהמשיך בלי שיהיו נזקים. כשדברו על ארגון מחדש אמרתי, שאני חושב שצריכים כוחות חדשים, ועדיף מהקיבוץ. הבעיה שמחפשים בעלי ניסיון, ואיך אפשר לרכוש ניסיון בקיבוץ? בשביל לרכוש ניסיון צריך לצאת החוצה. בשיטה הזו לא יהיו בעלי ניסיון שיוכלו להחליף אותנו. חשבתי שצריך להכשיר את אלה שמעוניינים, וירכשו ניסיון גם אם חלקי. זהו מקום עבודה טוב וחשוב לקהילה ולאנשי הקהילה, וחבל שימסרו לעובדים מבחוץ (למרות שהעובדים טובים).

שושק'ה לוינסון

שושק'ה, את רוצה להמשיך לעבוד?

ביקשתי לעבוד יומיים בשבוע בהנה"ח ואז אלך להתנדב במיון של בי"ח מאיר, אבל עדיין לא שחררו אותי, ולא החליפו אותי.

את מלאה עיסוקים כרימון...

ביום שני מתנדבת במחלקה פנימית ה', אני מאוד מרוצה, זה נותן המון סיפוק, בשאר הימים אני עובדת בהנה"ח. בנוסף אני עוזרת קצת למשפחות מחוץ לקיבוץ שצריכות ליווי. יש לי 5-6 חוגים בשנה, קונצרטים, הרצאות. ובעיקר המשפחה הנפלאה שלנו, כל עשרת הנכדים שלנו נותנים לנו סיפוק עצום, הקשר אתם מצויין, אנחנו מרוצים. אם מציעים לי ומבקשים ממני אני מוכנה לתרום ולעשות, בתרבות, בקליטה.

יונה פלג

יונה ספרי, איך מעבירים את הזמן, איך מבליים את הזמן?

תשאלו את רקפת, אנחנו לא רואות אחת את השנייה.

ביום ראשון יש לי ישיבות מערכת של 'כיוון חדש' – עיתון גמלאי דרום השרון, אני מעט כותבת אבל הרבה מצלמת. אחה"צ – ספריה. ביום שני – התעמלות והרצאה במכללת הדרים בשדה ורבורג. ביום שלישי – התעמלות ואח"כ מועדון הסרט הטוב. ביום שישי – התעמלות ואח"כ הרצאה. עכשיו סיימתי קורס צילום. צילמתי הרבה שנים, כל הזמן, צילמתי את בני המשפחה, אבל על יד בני התגמדתי. מאז שיש את המצלמה הדיגיטלית – אני מתחברת אליה וגם למחשב. משקיעה הרבה שעות ליד המחשב. עובדת ומקלידה את הפרוטוקולים של המערכת, מתאמת הרבה דברים. מטיילת הרבה, כל טיול שמתאפשר. בשנה של האבל לא יכולתי לטייל, אבל אחר כך התחלתי לצאת גם לחו"ל. משתדלת למצות את החיים כמה שאפשר. לא משתעממת, קוראת הרבה ספרים, רואה טלוויזיה, מאוד עסוקה. אני נהנית לבלות עם הילדים ולארח את הנכדים.

גם במשך השנה האחרונה לחייו של בני השתדלתי ללכת למועדון, ולא לוותר על העיסוקים שלי.

אני לא יודעת לחלום, אף פעם לא שאפתי למשהו. החיים הובילו אותי. ביקשו ממני להיות מחסנאית, ביקשו ממני להיות אם בית ב'יחדיו', וככה היה בדרך כלל. שני דברים ביקשתי – לעבוד בחדר אוכל, ולנהל את המרכולית. אני ביקשתי, ובחרו בי.

גם נושא העזרה לניצולי שואה – חווה הובילה אותי. התעסקתי בזה דרך המוות של אבא שלי, התייעוד של המשפחה, חיפוש שורשים, אני עובדת עם תוכנה נהדרת שיש באינטרנט. אני מתחברת לכל מיני ענפים, ומוצאת קרובי משפחה. כבר כולם יודעים, ופונים אלי כדי לדעת משהו על בני המשפחה שלנו. אפילו התקשרו אלי מפולין בזמן טיול כדי לדעת על מי לומר קדיש.

בזמן האחרון אני מקדישה זמן לצילומים של בני, ותולה אותם בתערוכות: במכללת הדרים שבשדה ורבורג, ובחדר-האוכל של הקיבוץ.

הניה ומיקי שורץ

מה אתם עושים, איך נראים הימים שלכם?
אני לא משתעממת בכל אופן, תאמיני לי.

מה את עושה?

מה אני עושה, קודם כל אני קמה בבוקר השכם, ואני יוצאת להליכה של שעה שלמה. הסיבוב הראשון עדיין חושך, השני קצת אור. הכל אני עושה לפני החום. היה לי המסלול מעל הפישפשוך ובחניה של עדן, אבל השועלים התרבו. נתקלתי. כל זמן שהם פחדו ממני זה היה בסדר. אבל פעם אחרונה הלכתי ושועל אחד לא ויתר עלי. הוא התחיל לרוץ לקראתי, אז זה קצת הבהיל אותי... הלכתי עם אבן ומקל. זרקתי אבן, בכלל לא הזיז לו, התכופתי ולקחתי עוד אבן, ואז ראיתי שהוא קצת משנה את הכיוון. יש שם מחילות ששם הם גרים. עם שועלים אני לא רוצה עסק, שועלים ערומים. אז החלפתי מסלול.

כשהולכים, באים עם הרבה אנרגיה, חוזרת מההליכה, אני נכנסת לא הביתה אלא לגינה, ועושה כמה סיבובים, קצת פה וקצת שם, אחרת לא תהיה לי גינה. ב-9:00 זה כבר די מאוחר, אני עושה לי ארוחת בוקר, חייבים גם לאכול. קצת מסדרת את הבית, יש בית, לא? אין לי עוזרת בית, אז אם רוצים לתחזק, צריך כל פעם לנקות משהו, לכבס, להחליף כלי מיטה... זהו, פה ושם, צריכה להכין צהריים כי אנחנו לא אוכלים בחדר-אוכל. לא כל יום מבשלים, אבל תמיד מוסיפים משהו – סלט טרי או דבר אחר, ארוחה מגוונת.

לקראת הצהריים מיקי חוזר, מדברים, קוראים עיתון, צריכים גם לקרוא משהו, אוכלים צהריים שוטפים כלים, זה כבר 2:00. אני נופלת מהרגליים. כשאני עומדת מול הכיור אז זה מעייף, המטבח הזה קצת מעייף הייתי אומרת.

אחייכ הולכים לנוח, נחים, ב-4:00 קמים. עוד פעם עושים משהו, למשל היום עשינו סיר שקשוקה, לפעמים ריבות. שקשוקה אנחנו אוהבים לעשות כמות גדולה, מחלקים למנות ושמים בפריזר. תראי איזה סיר. *(חבל שאי אפשר להביא את הריח לעלון)*.

אנחנו קונים ירקות ופירות כשזה לא יקר. לפעמים קונים מחוץ לקיבוץ, תלוי במחיר, צריך לבדוק. עכשיו זה טוב להכין מרקים קרים, אז יש מרק הונגרי, את בטח יודעת, מרק דובדבנים, אבל אפשר להכין מכל פרי. עשיתי היום מרק קר של תפוחי עץ, זה פשוט תענוג.

אתה עוד נוהג?

גם בלילה, אין בעיה. נוסעים פה נוסעים שם, לפעמים יש אירוע לפעמים יש לווייה, יכול לנסוע עד לאילת, מתי שאת רוצה. נוסעים לאביטל בקיבוץ סופה, לאחותי בנצרת.

אני צריכה שתמיד יהיה לי בפריזר אוכל, כי הילדים שלי פתאום מופיעים, וצריך אוכל. גם הנכדות מגיעות ורוצות לאכול, תמיד יש אוכל מוכן.

מיקי, גם אתה מכין?

כל העסק הזה אני מכין, ריבות ושקשוקה, בסוף הניה נותנת את הטעם. אני עושה והיא הטועמת. אתמול עשיתי קישואים מטוגנים, היום שקשוקה, מחר חצילים.

אמרתי לו שילך לקורס בישול, מה יש?

אני רואה שיש לכם חלוקה של העבודה

כן יש לנו חלוקה. הוא מכין ארוחת בוקר, אני מכינה ארוחת צהריים. בבוקר ביום שבת אני מתפנקת, אז הוא מכין את הארוחה - ארוחה טובה.

על כוסות קפה עם הוותיקים

אתה הולך כל יום למפעל?

כן. יוצא ב-06:00. נפגשים בכניסה, הניה חוזרת מהליכה ואני יוצא למפעל. עובד עד 11 וחצי. אוכל צהריים, ואז הולכים לישון קצת, אחרי הצהריים אני יוצא לגינה, משקה, נכנס ב-19:00 ואז מתחיל להכין ארוחת ערב. זהו נגמר היום.

אנחנו ממש לא משתעממים. יש נשים, אני יודעת, שיכולות לעמוד על הכביש ולדבר, ואני חושבת: כל כך הרבה שעות הן מדברות. מה יש להן לדבר? גרות דירה ליד דירה, אז תזמינו לכוס קפה וזהו. לי אין את זה. האמת – אין לי חברה.

פעם היתה חברה?

ממש אין לי חברה, ואני לא זקוקה כנראה, אם הייתי זקוקה הייתי מתקשרת עם אנשים יותר. פעם היתה מתפרה, אז התיידדנו, העובדות בצוות, היתה חברה, עכשיו לכל אחת יש את העניינים שלה. כן, אנשים היו באים ומבקשים כל מיני תיקונים, היתה יותר תקשורת, אנשים מבקשים עצה, תמיד הייתי מוכנה לעזור, לא משנה מי בא. בהתחלה היה חסר לי קצת, עכשיו לא. אולי הייתי חוזרת לשעתיים ביום. עכשיו אני לא צריכה יש לי מכונה קטנה בבית, בשבילי. עכשיו אני עם גיסיקה לפעמים מדברת. אנחנו עסוקים, לא רוצה עול של עבודה, שמחה שלא חייבת. מיקי יוצא מהבית כל בוקר, הוא רוצה לקום ויש לו מה לעשות שם. תראי אני עובד במפעל כבר 40 שנה (בעוד כמה חודשים). זה לא הולך ברגל, בלי הפסקה, מאז שהוקם המפעל, שם אני עובד. מכל הוותיקים רק אני נשארת, מכל הקיבוצניקים שעבדו מהתחלה רק אני שם. אבל המפעל זה רוח אחרת ממה שהיתה.

הבית שלכם מאוד יפה, וגם הגינה.

אז אנחנו חיים יפה, מה?

פיני ושרוניה

שרוניה ופיני מקצרים קצת בשיחה, אני נדחפת להם בין עיסוק לעבודה ובין חברים שנכנסים ותכניות לצאת, כל הזמן עסוקים במשהו. כיוון שהטייפ שלי שבת, אני ממהרת בסוף השיחה הביתה ומעלה את העיקרים על הכתב.

שניהם עובדים, קמים מוקדם בבוקר, ליום מלא עיסוקים.

מאז הפציעה של שרוניה, החיים קצת השתנו – שרוניה נוסעת כל יום לפיזיותרפיה או טיפול אחר, פיני מלווה ותומך. חזרה כבר לעבוד בהנה"ח, אבל בבית עדיין לא יכולה לעשות כל מה שעשתה בעבר.

עיסוקים ותחביבים: שרוניה קוראת הרבה, עוקבת אחר ציפורים, רואה טלוויזיה, לא הרבה. פיני – עובד

הרבה בגינה, אחרי יום עבודה לא קצר. עיסוק ומרכז החיים עבור שניהם – המשפחה. הבית מסודר לקלוט את כולם לארוחה משותפת (28 איש) יש שולחן גדול במרכז שניתן להאריך, ומצרפים אליו עוד שולחן, וכמובן המרפסת שמכילה את כולם.

המשפחה – זה אומר אירועים וחגיגות של ימי הולדת, ליווי של נכדים בכל מיני שלבים בחיים, הסעות לחוגים וחברים, חגים ושבתות.

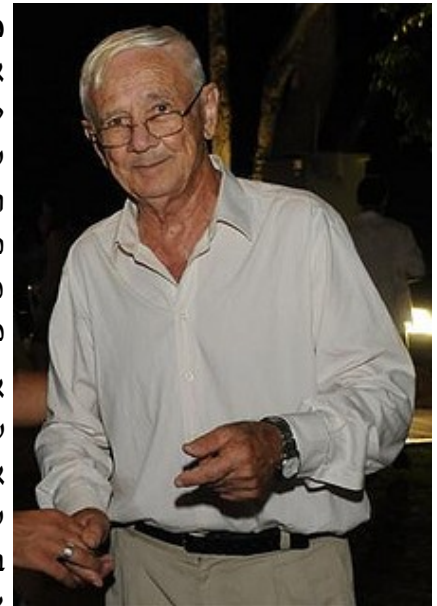
תכניות: פיני הודיע שעד גיל 80 יפרוש מהיו"רות של רפת רן 2000. כרגע התאריך התעדכן לסוף הקמת המערך הסולרי על גגות הרפת. השבוע התחילו העבודות, ולפי הצפי, כשפיני יהיה בן 79 העבודה הזו תגיע לכדי סיום.

שרוניה מקווה לחזור ליכולות שהיו לה לפני הפציעות, בינתיים שומרת על שגרה, עובדת, נחה בצהריים, ועסוקה עם הנכדים בימות הקיץ.

משה, אתה עוד עובד כל יום נכון?

אם לא הייתי קם כל יום לעבוד, לא יודע מה הייתי עושה. לעבוד בקרבת ילדים אין דבר יותר תומך מזה. אני מוכן לעשות כל מה שמבקשים, למרות שלא תמיד פונים אלי. הנה עכשיו הייתי באירוע של סוף שנה של אחד הגנים. פתאום אני רואה שהם עושים דגלונים, ומקלות חסר להם. למה לא פנו אלי? יש לי. פעם שמרתי, כשרצו לזרוק מהמפעל אז לקחתי, יש לי כל מה שצריך במחסן. כל פעם שיש משהו ויוצרים איתי קשר, אז אני ישר מתפקד, מתקשר ובא לעזור.

אגיד לך מה, כללית, לא רק עכשיו, כבר 70 שנה, אני מחלק את האנשים לפי שלוש אותיות י-ח-ס'. מי שעוזר לך ויש לו יחס אליך - שותפים לכל דבר. אבל מי שמשתמש בהם להיפך: ס'-ח'-י' - אז אני אומר: אתה צודק. אתה שלך אני שלי וזהו. כל אחד יש לו בעיות פנימיות, אבל אני משתדל להסתדר בכל המצבים, וכל היתר - אני מקבל תמיכה מהבנות ומהבנים שלי. אין לי צורך לבקש שום דבר. הם מרגישים משהו ישר הם מתפקדים לבד, והם

באים. לדוגמא אם צריך להגיע לרופא לבדיקות, הם באים ללוות אותי. הקרובים אלי, גם בני הזוג של הילדים שלי, אני ממש נדהמתי, נותנים לי כזו הרגשה שהם באים בשביל לתמוך בי. מה אני יכול לדרוש יותר. מה שיש לי בבריאות עכשיו בזמן האחרון שהרבה לא מבינים, דבר נורא, גילו לי עכשיו בגיל הצעיר שלי, שיש לי צליאק. התחיל עכשיו לפני כמה חודשים. מראה לי את שקית הבייג'ה ללא גלוטן. אני צריך לאכול אוכל מיוחד, קונה. לא מתלונן, עולה הרבה.

ספר, מה סדר היום שלך?

אני מתעורר בסביבות 5 וחצי, בלי שיעון מעורר. אני מספיק לשמוע את החדשות. בשעה 7:00 אני מגיע לקניוניר. אני מתקשר לכל הגנים לשאול כמה לחם הם צריכים (יש לי כבר פתקים מוכנים מראש לשם כך). אם הם צריכים עוד משהו, אני מביא להם ברצון. כדי לשמור את הכושר, אני עושה את כל המסלול בהליכה, מחזיק את השקיות בידים, כדי שהשרירים יעבדו. עושה סיבוב בגנים, בודק מה הם צריכים. יש כמה צוותים שיש לי אתם קשר מיוחד. אני חוזר הביתה לשתות משהו, ויותר מאוחר יוצא לסיבוב נוסף. מחלק כביסה, מביא חפצים לחצר גרוטאות, מוביל בטרקטור מה שצריך. בצהריים אני נח, ולאחר מכן יוצא לגינה לעבוד. אין משהו יותר יפה מפרחים. בערב אני מקשיב לתכניות. כל תכניות הריאליטי - מרגיז אותי שמתעללים באנשים, אני לא אוהב. אני מחפש, מזפזף, לפעמים אני מגיע לתכניות שמעניינות אותי, ואני נשאר להקשיב. למשל, אני מתעניין בכלכלה, בגלל ההתנהגות האנושית. בשעה תשע אני הולך לישון.

בסופי שבוע תמיד באים הילדים והנכדים לבקר אותי. בשבת אני אף פעם לא לבד. עכשיו יש לי נכד חדש (הבן של מיכל), ואנחנו מתראים הרבה. הם מביאים איתם אוכל מבושל, ואני שמח לארח את כולם. שי ואתגר נכנסים לפעמים גם באמצע השבוע.

השיחה עם משה מתגלגלת ומתארכת. למשה יש לא מעט דברים להגיד על מה שקורה סביבו, שם לב לסכנות שאורבות בחצר בגלל מתקני משחקים שאינם מתוחזקים כראוי, מדרכות שבורות וכו'. שם לב לאנשים חולים, אנשים שזקוקים לעזרה. חושב על דרכים בהם אפשר לשפר את חזות הקיבוץ, ואוסף זרעים של פרחים, שניתן לזרוע בחינם.

ומפה לשם, השיחה הולכת לימים רחוקים, לסיפור העלייה מרומניה לארץ (אז הייתה מבורגס שבבולגריה), ההגליה לקפריסין, מחנה המעצר בעתלית, הבית שהצליחו ההורים להקים ביפו, בעוד משה עושה את צעדיו הראשונים בארץ בתל-יוסף, בעין-חרוד, מסתגל ומשתלב בחברה הישראלית של פעם. עד היום זוכר את התפוז שהניחו עבורם על מושבי הרכבת, מרגש אותו היחס שקיבל מן המדריכים ופעילי העלייה. סיפור שהוא במידה רבה סיפורו של דור, וצריך לספרו בנפרד ועם כל הכבוד הראוי לו.

ראיינה: נטע

להגיד תודה

ובכל זאת ראוי להגיד תודה
לקיבוץ שלנו
ואם לא עושים את זה כל יום
או כל חודש, או עונה,
אז לפחות פעם בשנה.

ראוי להגיד תודה
לראשונים,
אלו שהתמידו ולא הצטרפו
למיואשים.
כי גם אז, תאמינו או לא,
היה כאן חום אימים
שקראו לו חמסין
ובמקום מזגנים
היו רק אוהלים ופחונים.

אפשר לעצור רגע
לנגב את הזיעה
ולחזור ולהגיד תודה
לתמימים.
אלו שהשכימו עם שחר
לחרוש תלמים,
להעביר צינורות בשדות של בוטנים,
לרסס פרדסים,
לצאת מהחדר בלילות של מטר וקרה
לחלוב פרה וליילד מבכירה.

ולא לשכוח
ולהגיד תודה
לאלו שרק מתוך בחירה
ו"שוויון ערך העבודה"
נשלחו יממה אחר יממה
ושנה אחר שנה
לטפל בילדינו, להכין ארוחה,
להחליף חיתול, לכבס כביסה
והכל בינתיים
עד שתגיע מחליפה...

ולא לשכוח כי לא תהיה סליחה
את כל מי שעשו ועושים בכל שאר מלאכה
את המורים ואת השליחים
את המדריכים ואת השרתים
את שלום הבנאי ואת חונה הסנדלר
את החשמלאי ואת הנגר.

את המסגר ואת המכונאי
את הגנן ואת הגננת
את המפעל ואת גן האירועים
את עובדי החוץ ומחשבי התשלומים
כי לכולם לכולנו וגם למי ששכחנו
מגיעה הברכה
ואם לא כל יום, לפחות פעם בשנה.

וגם
את הגרעינים ואת ההשלמות
את אלו שבאו והלכו
ואת אלו שנזרעו ונבטו
את המתנדבים ואת המתנדבות
את בני המשק, ואת לילות החשק.
כי ככה נבנו
נידבך על נידבך וחומרי מליטה
וגם על זה ראוי להגיד
תודה.

כי זה הקיבוץ שלנו
זה אנחנו,
לטוב ולרע
זה אנחנו הניבטים במראה.
זו החצר המלאה תינוקות
ואלו המדרכות המתפוררות.

להגיד תודה,
ליום בו חוללנו שרליה בחתונה
וליום בו ליווינו חבר למנוחה.
לפנים חרושות בקמטים,
לאסיפות סוערות ולדיונים שקטים,
לנושאי תפקידים מרצון
או מצו התנועה.
ואף אם, בכל זאת,
לא תמיד היה טוב
לרוב היה לא רע.
מגיע לנו
מגיע לו
שנגיד תודה.

קוני פנר

סיפורי חיים

והפעם סיפוריהם של שני חברים שהיו בנר אליהו ביום העלייה על הקרקע לפני 62 שנים, 27/7/1950.

צבי מאור

צבי-הרווין נולד להוריו מיכאל-יחיאל ושרה מאייר בשנת 1929 בוולקן, עיירה במחוז טרנסילבניה, רומניה. רוב ימי ילדותו עברו עליו בעיר אורטשיה, שם גרו רבים מבני משפחתו. האב עסק ביצוא פרות מרומניה לארצות אחרות, האם עבדה בחנות המכולת שבבעלותה. צבי היה הבן הבכור, אחריו נולדו עוד בן ובת. צבי למד בבית ספר עממי ותיכון באורטשיה עד המלחמה.

בעיירה התגוררו כ-30 משפחות יהודיות בלבד, עם זאת היו בקהילה שוחט ורב. בבר המצווה עלה לתורה בבית הכנסת המקומי, לימים ציינה אמו כי בזכות צבי היה מניין בבית הכנסת.

בשנת 1942 פרצה המלחמה באזור והגרמנים נכנסו גם לעיירה אורטשיה. כל הילדים היהודים סולקו מבית הספר, וכל הגברים והנערים הבוגרים נלקחו לעבודת כפייה, כולל אביו. צבי עבד בטאטוא רחובות. ראש הגסטפו בעיר היה מהנדס העיר שהיה מיווד עם המשפחה, ולכן שלח אותם לעבוד בפארק כדי שלא יראו אותם ולא יציקו להם. צבי לא זוכר שסבלו ממחסור במזון. האם נאלצה להעביר את החנות שלה לגויים. לאחר המלחמה החנות לא הוחזרה כי האם לא רצתה בה. כיוון שנאסר על הילדים היהודיים ללמוד בבתי הספר הממלכתיים, נשלח צבי ללמוד בבית-ספר יהודי בעיר טימישוארה במשך שנה, ולאחר מכן למד בבית ספר יהודי בבוקרשט. את בית הספר השלים בעיר מגוריו לאחר המלחמה, ועד לעלייתו ארצה.

צבי ומשפחתו נותרו בעיירה עד סוף המלחמה ב-1945, הם שוחררו מעול הגרמנים לאחר שאלו ברחו מהעיר. לאחר המלחמה האם לקתה בשבץ ונפטרה.

בסוף 1947 עלה על אניית המעפילים "פאן יורק" בבולגריה. האנייה הפליגה לנמל חיפה, נתפסה והמעפילים גורשו לקפריסין. לאחר זמן הגיע לארץ עם קבוצת בני נוער שהתארגנה באי, ומשם לתקופת הכשרה בכפר-גלעדי.

צבי היה בין ראשוני ומקימי קיבוץ ניר אליהו, שעלה על הקרקע ביום 27/7/1950. בשנת 1951 נישאו חנה וצבי. לבני הזוג ארבעה ילדים: עפרה, גדי, מיכל ואורית, וכן 11 נכדים.

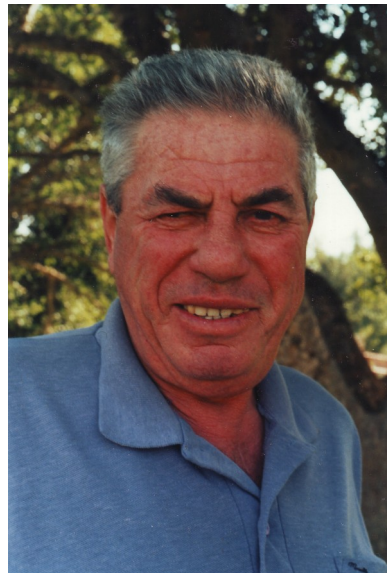
בכל השנים מאז הקמת הקיבוץ צבי ממלא שורה של תפקידים ציבוריים וכלכליים, בתוך חצר הקיבוץ ומחוצה לו. עד היום ידו נטויה בגזברות הקהילה, טיפול בפלאפונים, ועזרה לכל דורש.

בהזדמנות חגיגית זו נאחל לצבי בריאות טובה ועוד שנים רבות של הנאה מן המשפחה והעבודה.

ערכה: יונה פלג

יוסף קושמרו ז"ל

יוסף נולד בשנת 1929 בדורוהוי שברומניה, להוריו שמעון ופרומה. ליוסף היה אח – אברהם הגדול ממנו, ואחות – לאה צעירה ממנו. האב עבד יחד עם הדוד בחנות שלהם לחומרי בנין, ואילו לאם הייתה חנות מכולת. המשפחה הייתה ציונית. יוסף נהג ללכת לבית-הכנסת כמו כל בני משפחתו, ומגיל צעיר מאוד אהב לשיר פרקי חזנות.

ביולי 1940 התרחש פוגרום בעיר לאחר נסיגת הצבא הרומני מבסרביה ובוקובינה מפני הצבא הרוסי. בפוגרום זה נרצחו 200 יהודים בעיר בצורה אכזרית. לאחר הפוגרום הטילו השלטונות הרומנים גזרות כלכליות שונות על היהודים ולהפלותם לרעה. המחוז צורף לבוקובינה "וחוקי ונזה" חלו עליו: איסור לנסוע ברכבות, הגבלת התנועה בעיר וענידת טלאי צהוב. כמו ילדים יהודיים רבים יוסף אולץ להפסיק את לימודיו.

בשלב מסוים כל היהודים מגיל 14 ועד גיל 60 גויסו לעבודת כפייה. בתאריך 8.11.1941 החל הגירוש הראשון מהעיר דורוהוי לאזור טרנסניסטריה. בזמן זה גורשו בשבוע ימים, 12 אלף איש. בני משפחתו שיחדו אנשי משטרה ולכן נשארו בעיר. לאחר חודש הוגלה אביו למחנה כפייה, ומשם חזר לאחר חצי שנה חולה ומותש. בפסח 1942 חל גירוש נוסף של היהודים שנתרו בעיר, אך הפעם לא נותר לבני המשפחה כסף לצורך שוחד. הם הסתתרו בעליית-גג של בית שהתפנה מיושביו בגירוש הראשון. יוסף התחפש לצועני כדי לאסוף מצרכי מזון למשפחתו. הם הסתתרו עד שהרוסים כבשו את המקום. כאשר חזרו לביתם מצאו רק קירות.

יוסף נשאר בדורוהוי עד סוף 1947. בניסיון ראשון לעלות לארץ הגיע למחנה בעתלית, ומשם גורש לקפריסין, למחנה מעבר בריטי לנוער. מקפריסין שוב הגיע למחנה עתלית, הפעם עם עליית-הנוער, היה במחנה עולים של הסוכנות ברעננה, הגיע לגלעד ושם גם חוייל. בספטמבר 1949 נשלח להכשרה בכפר-גלעדי ומשם לקיבוץ דליה. במלחמת השחרור נלחם נגד צבאו של קאוקגיי באזור הרי מנשה. בפברואר 1950 הגיע לרמת-הכובש במסגרת פלוגת חלוץ, יחד עם צבי מאור לקראת הקמת ישוב חדש, וב-27.07.1950 יחד עם חברים מגרעינים: רומנים, פולנים וטורקים מכל רחבי הצפון הקימו את קיבוץ ניר-אליהו מול קלקיליה.

לאחר העלייה לקרקע יוסף היה מרכז משק. כיוון שהיה קצין בצבא, התמנה למפקד הקיבוץ – מ"אז. לאחר מלחמת ששת-הימים ב-1967, היה אחראי מטעם הצבא על פינוי המוקשים באזור. (במקום רעו פרות נטושות, יוסף שהיה רפתן בקיבוץ חמל עליהן וביקש מחייליו לחלוב את הפרות, שלא תסבולנה מדלקות עטין, את החלב חלקו בין החיילים.)

בשנת 1953 נשא לאישה את ציונה. לזוג נולדו ארבעה ילדים: מלכה, דורון, אריאל ולילך. לזוג 11 נכדים. ביתם של יוסף ואשתו ציונה היה פתוח לכל, למשפחה המורחבת, לנקלטים חדשים בקיבוץ, וגם לקבוצות המתנדבים מגרמניה ששהו בקיבוץ לאורך השנים.

בשנותיו האחרונות עבד יוסף בבית-אריזה למוצרי פלסטניר, שם ניהל את העבודה, ודאג להעסיק אנשים מבוגרים שעבדו כמיטב יכולתם. בשנתו האחרונה סעד את ציונה ז"ל באהבה ובמסירות.

את כל חייו הבוגרים חי יוסף בקיבוץ ניר-אליהו, והזדהותו עם הדרך והבית היה רבה ועמוקה.

יוסף נפטר בשנת 1998.

יהי זכרו ברוך.

ערכה מחוברת הזיכרון: **יונה פלג**

מהדפים הצהובים

יום הולדת 38 לקיבוץ, 1988. זיכרון מן הדפים הצהובים.

לניר אליהו

...אולי עציץ, אולי עוגה, אולי פרחים...
מה מביאים לך כאן במלאות לך ל"ח שנים?

אולי נאמר לך רק אכן זוכרים, נכון
ימי ילדות רכים, פסיעות בראשית עד דלת
צלילים מגומגמים – "שוויון, ארון-וילון"
ובלבטים האלה קמה ונופלת...

היה חבלי בגרות, קווי אישה רכים
כבר מתעגלים סביב שמלתך הנעה לצעדיך
וכפי שנאמר, שוקיך כבוטנים
ומפעלך – חיקך, מזמן רבים אליך...

מול המראה בוחנת ניצני קמטים
וכבר זקוקה לצבע, אך עוד יפה, רוגשת
וקריצותיך, כן, מעבר לימים
ו"כושים", מקסיקנים, עוד נופלים ברשת...

ומעודדת קצת מהאבחון הזה
אומרת לעצמך – עוד לי מחיר בשוק
ואז צובעת, אודם וגם, נו, קצת חזה –
והמוני אדם כורעים לפישפשוק...

באפלולית החדר את לך מסתגרת
ומחשבת לך חשבון ימיך והמחיר –
הנה כל חברותיך בוילה מפוארת
אמבטיה וארבעת כיווני אוויר...

ואת בוחנת שוב הבית הקטן
בחוץ עובד בפרך צוות טלפונים
האם היה שווה המאמץ עד כאן?
האם שווה היה לתת דמעות ויזע לחם-עוני???

נכון, אמת, אכן – מגיע לך יותר
השקעת את נשמתך מיום סיימך צבא
אז בתמורה – חיוך של ילד בחצר
ועוד חיבוק גדול וחם של אהבה.

לחיים!

זר ברכות

זוהי ברכה מהמשפחות של בני המצווה למדריכי הנעורים,
אחרי שנה עם משימות רבות. הילדים החוגגים היו:
איתן ביוקאורל, עומר פלג ורום לוינסון.

אז מה היה לנו כאן השנה?

או

לעמרי ותמר

ביקור מלמד בבית התפוצות
ארכיון קטן עם מליוני תמונות
קטיף מיוזע מלא קישואים
שאותם מחלקים לאנשים נזקקים
וכמה זוחלים במתקן הקופים
שעליהם את ה... מניחים
קבלת שבת תמוזית עם יין ונרות
וגליון "בניר" עם אינספור תמונות

בת מצווה אחת לרקדנית מעולה
טייס ודי גיי שעלו לתורה
ו-3 בני מצווה שונים זה מזה -
נ ו ר א.
הורדוס אחד בשביל של נחש
עם זריחה מיוחדת וטיפוס שלא תש
לפיד גדול שהודלק במירוץ
סיוור שורשי בשבילי הקיבוץ

ובעיקר

שני מדריכים עם המון אהבה וכוונות
שהחליטו שהשנה הזאת
בעלת משמעות חייבת להיות
אז תדעו
שלכם אנחנו תודה גדולה מוקירים
מפרגנים ומעריכים
כי בתקופה כזו של המון שינויים
גם אתם וגם אנחנו
יכולנו להיות אחרים...

ממשפחות: ביוקאורל, פלג-גת, לוינסון

ליאון דולב, 34
נטלי בוקאורל, 34
דור הורביץ, 32
אכישו רוזנבלום, 32
עידו שקד, 27
נופר וינטר, 26
דור יחשלימי, 23
דן קובלסקי, 22

ילידי החודש אוגוסט

גניה כנורי, 86
הניה שוורץ, 80
מיקי שוורץ, 80
רמי צדפי, 77
מזל אהרון, 73
איזו רוזנבלום, 64
הוארד הורביץ, 62

שירי לכיא, 15
תכל קציר, 15
ליהן שר, 7
שחר עציון צדפי, 7
עפרי בוקאורל, 5
אלה כוחסירה, 5
אלעד רז, 4
נדב אברהמי, 3

דיוה פיינבלט, 56
אריק רוטן, 54
זהר גלילי, 46
ליזה כוחסירה, 43
אלי בוקאורל, 42

הזמנה לגאגא אנשים

הידעתם?

בכל יום חמישי בבוקר מזה שנתיים, רוקדים גאגא ב"עדן על המים".

מה זה גאגא?

השפה התנועתית שפיתח אוהד נהרין, הכוריאוגרף של להקת בת-שבע. החוג מועבר ע"י מדריכים מורשים מבת-שבע, שמגיעים לעדן במיוחד.

גאגא אנשים, כשמו כן הוא – מתאים לכולם.

אחרי שנתיים של השתתפות, אני ממליץ בחום, בואו לנסות!!! ספרו גם לחבריכם מחוץ לקיבוץ.

אפשר ללמוד על הגאגא דרך האינטרנט, ולקבל פרטים נוספים אצלי. <http://gagapeople.com/hebrew/>

להתראות, עוזי.

ממש בסיומו של חודש יוני התענגנו על **נעורים-בורגר** הטעים והמאורגן. תודה לכם ילדים יקרים. היה טעים ונעים.

כך הסתיימו להם המשחקים של היורו בניצחון הספרדים. ואצלנו בהימורים זכו: **שי בורץ ועמר** מהמעדניר.

אריה קזמירסקי בשנים האחרונות לא נוסע סתם לחו"ל – טיול אקסטרים זה החידוש. והפעם זמביה מלי טנזניה. ברור שגם שם הוא נותן מהידע שלו כמכונאי דגול. איזה כיף גדול.

מרסי רוזנבלום נסעה לצ'כיה ובדרך לא הפסידה את המופע של ברוס "הבוס" הגדול.

חופשת הקיץ החלה, וילדי הנעורים יצאו לקורס מד"צים: **עמית, יונתן, שקד, תבל, דותן ויונתן**. יצאו וחזרו לאחר 10 ימים של קורס ארוך וקשה – כל הכבוד לכם וכמובן פרגון על היישום בשטח, על עזרתכם הגדולה ב-'כחל עורבני'.

שנת בר-המצווה של **עמר פלג, איתן ביוקאורל ורום לוינסון** באה לסיומה. שנה של עשייה והשקעה, שנכתב עליה בעלון המיוחד שיצא לכבודם. כל הכבוד לכם ילדים יקרים. גדלו והפכו לאנשים טובים. וכמובן תודות גדולות לצוות - **עמרי רז ותמר עוזרד**, שבלעדיכם זה לא היה זז.

אסתר זטורסקי עבדה לה בגינה, כאשר קוץ היוקה חדר לעינה. היא אושפזה בבית החולים כי הממזר קרע את רשתית העין. כמובן שאסתר שלנו חזקה יותר מהרשתית... והיא תנצח.

תמי גביש צירפה לעצמה הפעם את הנכדה **יעל** וביחד טסו לטיול מאורגן בשבדיה, פינלנד, נורבגיה ודנייה. איזה כיף שיש כזו סבתא צעירה והרפתקנית.

משפחת **רפפורט** קפצו לחופשה ומנוחה בשוודיה בחיק המשפחה.

הזוג **וינטר** טסו לוינה אוסטריה, לדיווש ארוך ומהנה לגדות הדנובה, וכך הפקיר **אבי** את המעדניר לשבוע.

משפחת **מאור** הצעירה **גדי, סוזן, לירון וארז, ניצן ומיכל ובת-אל** יצאו לחופשה משפחתית לברלין.

דפנה פנר טסה לה לצפון איטליה.

את הקיטנה של **'כחל עורבני'** השנה צריך לציין. אירוח בקיבוץ שניר, טיול בבניאס, כניסה ללונה-גל. פריסה "על האש" שרק **אלי ביוקאורל** יודע לעשות, ועוד המון דברים טובים. כאן המקום להודות להורים המלווים ובמיוחד **להדס שר ודלית רגב** שכל קיטנה וטיול יוצאות ללוות את ילדינו החמודים. **לנימרוז מדר** שעשה קילומטראז' בקיטנה הזו, למדריכים **ניב והדס** שבלעדיכם זה ממש לא היה קורה, וכמובן לרכזת החדשה **לוטם כהן** שגם לקיטנה באה בעקבים. לא נדלג בשום מקרה על המדריכים מהנעורים: **תבל, שקד, יעל וגבע** שהיו נה-ד-ר-י-ם!!!

הנעורים יצאו לרפסודיה המסורתית על ימת הכנרת. נמסר שכל כוחותינו צלחו את הכנרת ושבנו בשלום הביתה מרוצים ועייפים. **עמרי רז** מציין שהוא משלים חוויות נעורים.

שקד ומרים יצאו לחופשה קצרה בצרפת, לחיק המשפחה. לאחר תקופה לא פשוטה שעברה מרים - מגיע להם. לכו בשלום וחזרו בשלום בכוחות מחודשים.

הדס שר חוגגת השנה 40, ולכבוד האירוע הוזמנה לטיול משפחה עם **הלנגשטטרים - איתי, חגי, נעמה** וסבתא **רותי** לטיול בהונגריה אוסטריה לשבוע. כך עזבה את התפקיד שתפרנו לה לחופשה בכחל עורבני ויצאה לחופשה. מפרגנים לך מכל הלב. ולמשפחה - חופשה נעימה ומלאה חוויות חיוביות.

ביקורי החודש הם: **מכבית** ומשפחתה שבאו לבקר את שבט **טוכמכר** ובהפתעה גדולה באה לביקור **אביגיל** של **מזל אהרון** עם שני ילדיה לביקור משפחתי וחגיגת בת-המצווה של **הילה**, בתה של **עדי**. מזל טוב מכולנו למשפחה החוגגת.

מכאן אשלח בריאות גדולה לחברינו **בוסיק ניר ויצחק לוי** שקפצו לביקור בבית חולים מאיר- החלמה מהירה ושחרור מהיר הביתה.

כך נפתחו חגיגות ה-62 לקיבוצנו - בבוקר יום שבת התעוררנו, החרוצים, מוקדם ואספנו זבל במרחבי הקיבוץ. הגברים החזקים התחילו במלאכת ניקיון הבריכה ולאחר מכן קינחנו בארוחת בוקר ישראלית נפלאה. תודה לכל החברים הילדים והעוזרים שנרתמו לעשייה זו ותודה מיוחדת ל**דקלה רגב** שעמלה בחריצות יתרה על ניקיון השירותים בבריכה והראתה לכולם איך עושים זאת. בתקווה שנשמור על כל זה.

וברגע האחרון (בשביל חדשות כאלה אנחנו תמיד שמחים להצטופף...) נולד בן בכור ל**לטליה (פיינבלט) וניר**, **יואב** שמו. מזל טוב ל**חביב ודינה** הסבים הטריים, לדודים ולכל המשפחה!

ליזה בוחסירה

כולם מוזמנים לקחת חלק באירועי החג, תודה רבה וחג שמח לכולנו!

פתרון חידת הארכיון

התשובה למבנה מהעלון הקודם:

הצילום הינו של הקיר האחורי של הנהלת החשבונות,
כפי שכל שחקן כדורגל יודע...

הנהלת חשבונות – מדברי הצוות:

הנה"ח – בית פתוח, הסורגים נגד בעיטה לא מכוונת

הנהלת חשבונות נדדה בין דירות בלי חשבון. צריך שוודי, בבניין המזכירות של היום (נתפנתה בגלל פתיחת ביי"ס), במקלחת הציבורית, קומת קרקע ח"א, וחזרה למקלחת המשופצת. לעומת הנדידה בין הדירות, מצטיינת ביציבות עובדיה. המנהלים מרגוליס, בנימין רפפורט ז"ל, סלוינ מזל, אסתר זטורסקי ויעקב

גל. הצוות שרוניה, שושקה, ברוך, אברמלה, אסתר וחנה, שימי שנות עבודתם נספרים בעשרות. צוות זה מלווה את התפתחות הטכנולוגיה: מרישום תעודה בעפרון על גבי לוח משוכלל בעל שלושה תפסים וניירות קופי, וכך, רישום אחד מעתיק לדף הראשי, לדף המשני ולחוי"ז ועד מחשב אישי לכל עובד.

אני נכנסתי לעבוד בהנהלת חשבונות בשנת 1984. מבנה המקלחת עבר שינוי מינימלי. במבנה היו שלושה חדרים. החדרים הקיצוניים היו חדרי ההלבשה של המקלחות, אחד של הבנים ואחד של הבנות. החדר האמצעי נוצר משבירת המחיצות של הטושים ודוד החימום. בחדר הצפוני עבדו בנימין וסלוינ, בחדר המרכזי שרוניה ושושקה, ובחדר הדרומי ברוך ורותי. כמוכן שנפרצו חלונות גדולים, לא פחדנו ממציצים, אבל נבהלנו משחקני הכדורגל ולכן הותקנו סורגים.

בחדר הדרומי מצא את מקומו "הקונסולי", מסוף שהיה מחובר נל"ן (נקודה לנקודה) לגרנות. ראשית תהליך המיחשוב. מכשיר ענקי, שהיה מדפיס לאיטו את הדוחות. שרוניה העדיפה לנסוע לגרנות ולעבוד שם, והמכשיר נשאר נחלתה של רותי בעיקר. באמצע שנות התשעים הוכנס המחשב לניר אליהו.

עד לאותו יום דו"ח מעודכן היה מתקבל לאחר שנתיים.

בשנים האחרונות קצב השינוי הוחש. הוגדל המחשב. תכנית "מעלה" החליפה את ה"מידג". פי סי לכל עובד. המחיצות נפלו ואולם העבודה ממוזג. הפעמון מצלצל לשעת קפה. רק הסורגים מזכירים תקופה קודמת, ועדיין משחקים כדורגל...

ברוך ראובני

מי הם היושבים מאחורי הסורגים?

התשובה - צוות הנהלת החשבונות.

אנו יושבים ומחשבים מי לחובה ומי לזכות. אנו יושבים ומסכמים תקופה אחר תקופה, מנפקים דוחות ומאזנים לחבר המנהלים כדי שהחלטתם תסתמך על המספרים.

רבות נבדק ונחקר ע"י מומחים מקצועיותו של הצוות. אבל, על דבר אחד אין חולק - על גיבושו של הצוות לאורך שנות "ישיבתו" במיתקן המסורג.

כל בוקר, בשעה קבועה 09:30, נשמע קול הפעמון המכריז על פתיחתה של ארוחת הבוקר.

תוך כדי הארוחה יש סיכום של החוויות מהיום שחלף, ביקורת על תכניות הטלוויזיה, על ספר, על אירוע או סתם ויכוח על נושא אקטואלי. כל שאר הפעילויות, והן רבות, נעשות בהתנדבות וללא כל החלטה מסודרת מראש, כמו: הכנת הארוחה, פינוי הכלים ושטיפתם, הבאת הדואר וחלוקתו, כיבוד הרצפה מדי בוקר, ניקיון השירותים, הזמנת ציוד משרדי, קניות מצרכים בכלבו, קשר עם בעלי מקצוע, גיבוי המחשבים ועוד. גולת הכותרת - יציאה לטיול שנתי לגיבוש הצוות.

עם פרוץ השינויים, נוספו מטלות חדשות על הצוות כמו: פתיחת תאגידיים חדשים, יזמויות שונות של חברים ובעקבותיהם דוחות נוספים. כמו כן, פניות רבות יותר של חברים לברורים חשבונאיים (השינויים שחלו בקיבוץ הפכו את החברים למנהלי חשבונות זוטרים) לעיתים אנו "חוטפים" מקלחות צוננות כיאה למי שעובד תחת הכותרת - "המקלחות המשותפות".

שושקה ואברהמ'ה לוינסון

יעקב גל – החשב בהנהלת חשבונות.

יעקב, בן וחבר קיבוץ אלונים. אב לארבעה ילדים וסב לשתי נכדות.

עובד כחשב בניר אליהו, בשדה נחום ובקיבוץ, קיבוץ אלונים.

יעקב:

הגעתי לניר אליהו בשנת 2004, מדי פעם, כדי לעזור לחשב שעבד פה.

בשנת 2005 החלפתי אותו והתחלתי את עבודתי המסודרת בהנהלת חשבונות, יומיים בשבוע.

תפקידו של החשב הוא להיות אחראי על המערכת מהצד הניהולי ומהצד המקצועי. כיוון שעבדתי רק יומיים בשבוע וכיוון שהנהלת חשבונות הסתדרו היטב עם הצד הניהולי הייתי רק המלווה המקצועי. מגוון התפקידים כולל דוחות כספיים להנהלה ולמשק – אם זה קהילה או עסקים ודוחות תקופתיים לענפים – דוחות רווח והפסד. בנוסף, תפקידי היה שמירת קשר עם מערכות חיצוניות כגון ביקורת, מע"מ ומוסדות חיצוניים אם נחוץ.

ומעט מהתרשמותי האישיות מהנהלת החשבונות בניר אליהו – למרות העובדה שהצוות אינו צעיר בגילו, זהו צוות צעיר ברוחו. צוות שמצטיין בעבודה מקצועית, אווירה חברית חיובית, גיבוש, אין דבר כזה בהרבה מקומות. בזכות האווירה המיוחדת נעשתה העבודה מאוד מספקת ונעימה.

אני נמצא בשנה האחרונה לעבודתי. ביקשתי לסיים ב-2012, שנה בה אני מתחיל את הפנסיה שלי. מחליפה אותי מירי אברמוביץ, שתהיה גם חשבת וגם גזברית וזו ההזדמנות לאחל לה הצלחה בתפקיד. ולצוות אני מאחל שיחזיק מעמד וימשיך בתפקידו המסור ובעיקר הרבה הרבה בריאות!

אמנם אני מסיים בניר אליהו אך ממשיך בעבודתי בשדה נחום ובאלונים.

כמה דברים מפי אסתר על בנימין:

בנימין היה מנהל החשבונות הראשי והמקצועי ביותר בהנהלת חשבונות מבחינת ההתמצאות בחומר, הראייה, התפיסה הרחבה והידע. הוא הקדים את השינוי בחשיבה שלו, היתה לו חשיבה מתקדמת. אם היה עובר איתנו את השינוי היה בוודאי שמח כיוון שידע להעריך חידושים ושינויים, אך יחד עם זה היה חווה קושי בגלל הפגיעות בעיקר בוותיקים.

נעזרנו בו הרבה, הוא היה מייעץ לכולם, גם מההנהלה היו פונים אליו לעזרה, מתייעצים בו.

הוא היה מאוד צנוע, אדם מבחוץ לא יכול היה לדעת את גודל התרומה שלו. מבחינה חברתית היה נפלא איתו, הוא הכניס להנהלת חשבונות אווירה מצוינת, חיבב את כולם וכולם חיבבו אותו. גם אנשים מבחוץ מאוד אהבו אותו, עם כל אחד דיבר בשפתו. גם בר-סמכא וגם אדם נעים מבחינה תקשורתית.

שנים אח"כ היינו אומרים: "מה בנימין היה אומר במקרה כזה? מה בנימין היה עושה?" הוא מאוד חסר לנו.

ובהזדמנות זו היכרות ראשונה עם מירי אברמוביץ –

מירי הגיעה לעבוד בהנהלת החשבונות בקיבוץ לפני כחודשיים בתפקיד של **חשבת** כמחליפה של יעקב גל ובתפקיד של **מנהלת כספים** כמחליפה של צפי ועומר.

במקצועה היא עורכת דין ורואה חשבון.

מירי:

בשנות ה-90 נדבקתי בחידק הקיבוץ. בעקבות המשבר הכלכלי בקיבוצים ולצורך היערכות להסדרי חובות בבנקים, התחלתי לעבוד במספר קיבוצים שונים, במטרה לעזור ולהעביר את הניהול לניהול עסקי, ואת מערכות המידע לפעול ברמה מקצועית טובה יותר המתנהלות ברמת יעילות גבוהה.

אני רואה את מערכת הנהלת החשבונות כ"מרכז העצבים" של הקיבוץ ושל התאגידים.

מערכות המידע נותנות שירות למשתמשים פנימיים ולמשתמשים חיצוניים, ומהווה ציר מרכזי לבעלי תפקידים ומנהלים. האני מאמין שלי הוא, שמעבר למטרה של ניהול ספרים בהתאם להוראות החוק, מקום זה אמור להיות מקום המספק ייעוץ והכוונה, מידע ונתונים בזמן אמת, לצורך קבלת החלטות מושכלות לבעלי תפקידים, מנהלי פעילויות, יזמים – ולכל מי שמקבל שירות מהנהלת חשבונות.

בשנים האחרונות, בעקבות השינויים שנערכו בקיבוץ, מתמודדות מערכות הניהול, מנהלי הפעילויות, והעובדים בהנהלת החשבונות, עם סוגיות מקצועיות מורכבות, נוסף על טכנולוגיה ותוכנות ייחודיות חדשות, המצריכים למידה ופיתוח של מיומנות, ולעיתים אף דורשים קבלת הכשרה והדרכה מתאימים. הזמן בהנהלת החשבונות לא עוצר מלכת, כל שינוי נעשה תוך כדי תנועה – יש להטמיע שינויים, ללמוד, ולפתח מיומנויות, והכל תוך כדי העבודה השוטפת אשר גדלה כל העת.

המתואר לעיל, מחייב את כל הצדדים (נותני ומקבלי השירות), לנהוג בסובלנות, תוך שימת דגש על תקשורת טובה ונכונות להיות קשוב אחד לצרכיו של האחר. אני רואה במערכת הזאת כלי ניהול, פיקוח, ובקרה חשוב ומשמעותי, אשר חייבת לפעול מתוך מערכת של כבוד ואמון הדדי.

מערכות המידע, הכספים, הנהלת החשבונות, התמחיר והדוחות הניהוליים, הן מערכות מובנות אשר בין היתר צופות פני עתיד, כאשר המטרה הסופית מבחינתי היא, שהן יפעלו בשקיפות, במקצועיות וביעילות מרבית, באופן שיתאפשר ליזום, לטפח, להצמיח ולבסס את העסקים ואת מקורות הקהילה, תוך דאגה מתמדת לחבר ולעתיד ביתו, קיבוץ ניר אליהו.

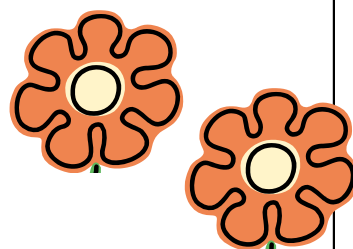
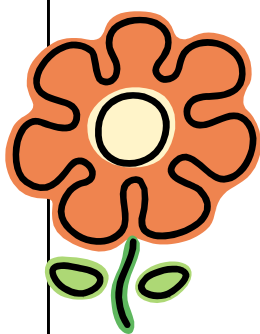
למירי – הצלחה בתפקידך החדש והמורכב.

וליעקב – תודה על עבודה רבת שנים והצלחה בהמשך.

חידת החודש:

למה שייך המתקן? היכן הוא נמצא?

תשובות נא לשלוח למערכת בניר או לעמיקם. תשובה של עמיקם תימסר בעלון הבא.

חג הנשק שמה!

ניפגש מחר בבריכה היפה והנקיה...